

Nhớ Mẹ

Chuyện xảy ra ngày hôm nay khi tôi đi ngang qua tấm gương lớn trong siêu thị. Thường thì tôi dừng lại một chút để chỉnh sửa lại mái tóc hay tô thêm chút son chút phấn, nhưng lần này tôi có cảm giác như mình đang nhìn thấy mẹ trong gương – gương mặt mẹ, màu tóc của mẹ, và cả dáng người của mẹ. Trong phút chốc, tôi còn định gọi điện để kể cho mẹ nghe chuyện kỳ lạ đó, nhưng rồi tôi chợt nhớ ra: thiên đường cách nơi này xa vạn dặm mà không có sợi dây nào có thể nối tới được.

Tôi cần nhiều thời gian để làm quen với việc mất mẹ hơn là tôi nghĩ. Dù mẹ tôi đã qua đời được sáu năm rồi, nhưng mọi thứ chung quanh cứ luôn gọi nhắc đến hình ảnh của bà khiến tôi không thể nào quên được. Tôi biết rồi thời gian sẽ làm nguôi ngoai tất cả, nhưng khoảng thời gian đó là bao lâu thì không ai có thể nói trước.

Vì sao việc mất đi người mẹ lại khác rất nhiều so với mất đi những thứ khác? Có lẽ, do mối quan hệ giữa mẹ và con thiêng liêng và duy nhất trên đời đã khiến cho những đứa con mất mẹ như tôi vẫn còn cảm thấy đau đớn suốt nhiều năm sau đó, tuy vẫn luôn cố tìm cách giấu giếm tình cảm của mình như giấu đi chiếc hộp đựng thư tình cao tít trên nóc tủ. Người mà tôi nghĩ luôn luôn có mặt ở đó nuôi tôi khôn lớn, yêu thương, chăm sóc tôi giờ đã không còn nữa. Bất chợt tôi nghĩ đến một tương lai khi mà mẹ đã không còn. Mẹ sẽ không được nhìn thấy cháu ngoại chào đời. Mẹ sẽ không có cơ hội tham dự lễ tốt nghiệp của cháu trai. Mẹ sẽ không được dự đám cưới của cháu gái. Dù rằng mỗi khi nghĩ đến chuyện đó là lòng tôi lại nhói đau, nhưng quả thực nó là thứ duy nhất để tôi bầu vùi, một sợi dây kết nối giữa tôi và mẹ.

Tôi luôn canh cánh trong lòng về những việc mà tôi đã bỏ lỡ trong quá khứ, những hối tiếc về khoảng thời gian hai mẹ con không thường xuyên liên lạc với nhau. Nếu hôm nay tôi còn có thể nhắc điện thoại lên và liên lạc được với mẹ thì chắc chắn hai mẹ con sẽ có rất nhiều điều tâm sự với nhau. Thế nhưng, từ lâu khoảng cách địa lý đã đào sâu hố cách biệt giữa hai mẹ con tôi khi những cuộc gặp gỡ chỉ diễn ra nửa năm một lần. Dường như chúng tôi chẳng bao giờ có đủ thời gian và không gian riêng cho đến ngày mẹ tôi hấp hối trên giường bệnh.

Trong suốt khoảng thời gian bảy tuần bên giường mẹ, chúng tôi nói về sự sống và cái chết, những nỗi đau trong quá khứ và hiện tại. Mối quan hệ mẹ con trở nên bền chặt hơn (thà muộn còn hơn không). Tôi thầm cảm ơn thượng đế vì khoảng thời gian đó và luôn cầu nguyện cho mẹ vượt qua được thử thách này.

Tại sao tôi không liên lạc với mẹ thường xuyên hơn? Lý do biện hộ chỉ là tôi “quá bận rộn”. Trong khi tôi bận chăm sóc cho gia đình riêng của mình, thì thời gian đã trôi qua thật nhanh lúc nào không ai biết. Nhưng mẹ luôn bảo rằng mẹ thông cảm cho tôi bởi vì mẹ đã là người từng trải. Lúc tìm thấy chiếc hộp đựng những lá thư cũ mà tôi gởi cho mẹ được cất cẩn thận trong hộc tủ, tôi đã hối hận biết bao vì đã không viết cho mẹ nhiều hơn. Trước nay, tôi chỉ hồi âm mỗi khi nhận được thư của mẹ. Nhưng mẹ vốn tự nhận rằng mình là người viết thư dờ tẽ nhất thế giới, thành ra thư hồi âm của tôi cũng chẳng nhiều nhận gì.

Dù cho có sống xa xôi cách trở đến mấy, tôi ước gì mình đã rút ngắn lại khoảng cách tình cảm giữa hai mẹ con. Tôi nhận ra rằng trong tình cảm không nên phân chia trách nhiệm rạch ròi như thế, cần phải có một người cho đi nhiều hơn để gìn giữ một mối quan hệ tốt đẹp.

Nghịch lý thay, khi tôi bắt đầu hiểu mẹ rõ hơn thì mẹ đã ra đi. Gần đây tôi mới để ý thấy rằng hình như mẹ tôi chẳng bao giờ khóc. Cho dù bà có rất nhiều lý do để làm như vậy: một tuổi thơ đau khổ vì bị cha mình ngược đãi, người chồng đầu tiên qua đời trong thế chiến thứ II, một cuộc hôn nhân bất hạnh với cha tôi (một người nghiện rượu), những vấn đề phức tạp về sức khỏe và những cuộc phẫu thuật.

Trong lúc dọn dẹp lại đồ đạc của mẹ, tôi vô tình tìm thấy một bài thơ được ép trong quyển kinh thánh của mẹ. Mẹ viết về sự chịu đựng và chấp nhận những điều xảy đến với mình trong cuộc sống mà không một lời oán thán, vì theo mẹ tất cả mọi chuyện đều do số phận an bài.

Giờ đây, khi đã trải qua rất nhiều thăng trầm trong cuộc sống, tôi bỗng cảm thấy mình rất cần có mẹ. Mỗi khi nghĩ về mẹ, tôi vẽ ra trong tâm trí mình hình ảnh một người mẹ hai mươi tám tuổi và tôi chỉ là một đứa trẻ lên năm. Tôi trèo vào lòng mẹ và nói: “Con yêu mẹ! Con có một người mẹ tuyệt vời nhất thế giới”. Khi đó, mẹ vòng tay quanh người tôi và nói: “Mẹ yêu con, cưng ạ! Mẹ cũng có một cô con gái tuyệt vời nhất thế gian”. Và chỉ cần có bấy nhiêu thôi cũng đã quá đủ đối với tôi.

Có lẽ sau này khi tôi được đoàn tụ với mẹ trên thiên đường, chúng tôi sẽ thử làm lại điều đó.